

XARXA

El temple vertader

*Et donem gràcies, Pare, pel missatge
que avui ens dona la teva Paraula:*

*No per estar fetes dins el temple
queden justificades les accions
sinó per estar fetes tal com Tu vols.*

*Tu vols que la teva Casa sigui per a tu:
un espai on cada un dels teus fills i filles
s'hi senti acollit i es reconegui
com a fill teu i germà dels germans.*

*Però sovint ens hem oblidat de tu,
i hem aïllat ídols dins el temple:
hem presentat ofrenes indegudes
als nostres egoïsmes i interessos.*

*Si el temple és el lloc on tu habites,
fes que no busquem la teva presència
en lloc equivocat o en imatges falses,
sinó on tu has dit que volies ser trobat:
en el pobre i el malalt, en el germà.*

Lectura de l'evangelí segons sant Marc: Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «¿Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, ¿i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè ell coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home. [Jn 2,13-25]

R/. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. **R.**

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. **R.**

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. **R.**

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Quina religió és la nostra?

Tots els evangelis es fan ressò d'un gest audaç i provocatiu de Jesús dins el recinte del Temple de Jerusalem. Probablement no va ser gaire espectacular. Va expulsar un grup de venedors de coloms, va abocar les taules d'alguns canvistes i va intentar interrompre l'activitat durant alguns moments. No va poder fer gaire cosa més.

Tot i això, aquell gest carregat de força profètica va ser el que va desencadenar la seva detenció i ràpida execució. Atacar el Temple era atacar el cor del poble jueu: el centre de la seva vida religiosa, social i política. El Temple era intocable. Allí hi habitava el Déu d'Israel. Què seria del poble sense la seva presència entre ells? Com podrien sobreviure sense el Temple?

Per Jesús, però, era el gran obstacle per acollir el regne de Déu tal com ell l'entenia i proclamava. El seu gest posava en qüestió el sistema econòmic, polític i religiós sustentat des d'aquell lloc sant. Què era aquell Temple?, signe del regne de Déu i la seva justícia o símbol de col·laboració amb Roma?, casa de pregària o magatzem dels delmes i primícies dels pagesos?, santuari del perdó de Déu o justificació de tota classe d'injustícies?

Allò era un «mercat». Mentre a l'entorn de la «casa de Déu» s'acumulava la riquesa, als llogarets creixia la misèria dels seus fills. No. Déu no legitimaria mai una religió com aquella. El Déu dels pobres no podia regnar des d'aquell Temple. Amb l'arribada del seu regnat perdia la raó de ser.

L'actuació de Jesús posa en guàrdia tots els seus seguidors i ens obliga a preguntar-se quina religió estem cultivant als nostres temples. Si no està inspirada per Jesús, es pot convertir en una manera «santa» de tancar-se al projecte de Déu que Jesús volia impulsar al món. La primera cosa no és la religió, sinó el regne de Déu.

Quina religió és la nostra?, fa créixer la nostra compassió pels qui pateixen o ens permet viure tranquils en el nostre benestar?, alimenta els nostres propis interessos o ens posa a treballar per un món més humà? Si s'assembla a la del Temple jueu, Jesús no la beneiria. [JOSÉ ANTONIO PAGOLA]

---

5. EL QUE ESTÀ EN CRISI, ÉS LA CRISTIANDAT

[1. Què és la Cristiandat (b)]

Estem intentant d'explicar-nos per què està desapareixent el «món religiós» que hem tingut els darrers segles, i que els més grans de les nostres generacions encara havien conegut. Dèiem que aquest «món», sobretot pel que fa al seu estil de viure la vida cristiana, va néixer en unes circumstàncies i condicions que el feien possible. Quan aquelles condicions desapareixen, aquell estil de vida cristiana ja no es pot mantenir. **No desapareix la fe: desapareix un estil social i cultural de viure aquesta fe.**

La setmana passada parlàvem d'unes condicions... que ja no es compleixen: la Cristiandat necessitava que la societat i cultura fossin «*pre-modernes*», *sense pluralisme religiós*, i eminentment *rurals*. En la mesura que aquestes condicions han anat desapareixent, a la Cristiandat li han anat fallant els fonaments i s'ha anat enfonsant.

Aquesta setmana ens fixem en una altra mena de condicions que la feien possible... i que també han desaparegut:

B. Des del punt de vista de la persona/individu

a) *la Cristiandat només es possible* en una societat en què la persona (individu) està subordinada al grup (família): l'individu no és l'amo absolut de la seva vida; a canvi d'aquesta "submissió", el grup li ofereix com una mena de «seguretat social»;

- 1) El grup (família) organitza (o almenys condiciona) la vida de l'individu: decideix si un individu es casa o no, decideix amb qui es casa, quan es casa... (i si es bateja o no!): aquest estil de família ja no existeix... aquí;
- 2) En aquest món patriarcal, **la situació de la dona** encara és més complicada: per una banda viu subordinada al grup/família com qualsevol altre individu; i per una altra es considera que "per natura" ha d'estar subordinada a l'home, sobretot al marit.

Molts de nosaltres hem conegut aquest "món" (ni que sigui de referències). Si és cert que a cada generació s'anava "suavitzant", imaginem-nos com seria la situació en generacions o en segles passats. Avui, però, reconeixem que aquest món **ha desaparegut...** (i, nostàlgia a part, no ens sap gaire greu que hagi desaparegut!).

Doncs bé, en aquest «món» que s'ha extingit —pre-modern, religiosament homogeni, rural, en el qual tot individu era dependent, sobretot la dona— **l'Església de Cristiandat s'hi trobava com peix a l'aigua**. Però, a mesura que aquest món ha anat perdent vigència, la Cristiandat ha anat veient com a poc a poc se li afeblien o desapareixien els suports directes que l'havien mantinguda durant segles.

Per no perdre de vista l'objectiu de la nostra reflexió, recordem aquelles paraules d'Emmanuel Mounier, que reproduïem en el primer comentari d'aquesta sèrie. Deia (any 1941): «*Vindrà un daltabaix tan gran, que molts es pensaran que és la fi del cristianisme*». I afegia, tranquils, «**és la fi de la cristiandat medieval i burgesa**. Una cristiandat nova naixerà demà, amb empelts extra-europeus. (...) El que hem de fer és no ofegar allò que neix amb el cadàver d'allò que mor.» [P.C.M.] (Continuarà)

Aquesta setmana ...

Diumenge, 3	TERCER DIUMENGE QUARESMA 19.00 - Viacrucis al CM
Dilluns, 4	20.30 - Pregar la Paraula al CM
Dimarts, 5	19.00 - loga-Harmonització Vital a ST 20.30 - Consell interparroquial a Sant Tomàs
Dimecres, 6	9.00-12.30 - L'ASSISTENTA SOCIAL arxiprestal amb <i>CITA PREVIA</i> : <u>933 44 16 50</u>
Dijous, 7	13.00 - Reunió arxiprestal de preveres 19.00 - loga-Harmonització Vital a ST
Divendres, 8	10.30 - Viacrucis a ST
Dissabte, 9	16.45 - A Sala Claret projecció de pel·lícula quaresmal
Diumenge 10	QUART DIUMENGE QUARESMA 19.00 - Viacrucis al CM

Projecció de pel·lícula quaresmal: **"DE DIOSES Y HOMBRES"**

El dissabte 9 de març, a les 16.45

A la Sala Claret: C/. Sant Antoni M. Claret, 45 - xamfrà amb Nàpols)

De dioses y hombres (original francès: *Des hommes et des dieux*) és una pel·lícula francesa dirigida per Xavier Beauvois, que tracta sobre la vida i la tràgica sort del monestir i monjos cistercencs de Tibhirine (Algèria): els monjos vivien enmig d'una població musulmana i els musulmans acudien amb tota espontaneïtat al monestir, a pregar i parlar amb els monjos, ja que els tenien en gran estima i consideració.

Però, l'abril del 1996, durant la guerra civil que va assotar el país entre 1991 i 2002, el *Grup Islamista Armat* (GIA), fanàtic i sanguinari, vingut de fora, va fer una incursió sobre el monestir, va segrestar els set monjos i posteriorment els va assassinar. Els pacífics veïns musulmans, que s'estimaven els monjos de debò, els van plorar desconsoladament. Benet XVI els va beatificar el 2018.

El film va guanyar el Gran Premi del Jurat i el Premi del Jurat Ecumènic del Festival de Cannes de 2010. (A França ha superat els 3.000.000 d'espectadors.)

US HI ESPEREM!!!

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 (Tlf. 93 458 60 76)

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Ptge. Alió 8 (Tlf. 93 457 06 81)

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34